

В обіймах любові й краси

Як декан філологічного факультету й професор кафедри української літератури Житомирського державного університету імені Івана Франка я пишаюся тим, що наш факультет за роки свого існування підготував не тільки тисячі справжніх професіоналів – учителів рідної мови та літератури, але й виховав цілу когорту нині відомих українських письменників. Думаю, що серед них посяде своє місце й нинішня дебютантка – Зоя Антонівна Шкуратовська.

У пропонованій читачеві збірці «Де живуть невигадані сни» він знайде співзвучні з його естетичними уподобаннями вірші, які, безперечно, щемливо відгукнуться в глибині небайдужого серця.

Жага до пізнання світу ще з дитинства, з того маленького хутора, що загубився в поліських лісах, викликала в дівчинки бажання більше дізнатися про сенс людського буття, закони природи, людські взаємостосунки. Усе це збагачувало її дитячу уяву, а пізніше стало багатим матеріалом для літературної творчості.

Родитись в селі

І рости «від землі» (як рослини),

Де звучать найщиріші пісні

Солов'їв і людей України...

Рости з джерела –

З джерела найцілющого тунку!

Із села, уся мудрість з села

Йде між люди цілющим дарунком!

Збірка поезії «Де живуть невигадані сни» – це ліричні медитації, морально-етичні роздуми про кохання, про життя у всій його повноті, красі та суперечностях.

Ще з дитинства красою впиваюся.

А краса та у всьому ячить!

Ще з дитинства у мріях купаюся,

Бо інакше – для чого жить.

Краса у житті – Людина.

Краса у природі – дитя.

Любов – у Любові окраса єдина

Без неї не треба й життя!

Кохання, стверджує авторка, – це захоплення, нестримність, втрати і, на жаль, зрада. Кохання – це й життєвий досвід, розсудливість і бажання після втрат знову «воскреснути», жити й любити:

Минає день, минає ніч,

минає тиждень, місяць, рік.

Минають зустрічі й прощання.
Минає, навіть... і ... кохання...
І перемоги, і поразки,
І недоторканість, і ласки,
І сміх, і сльози – все минає –
Інакше в світі не буває.
Мине й життя...

Та тільки знай:
Не ображай –
не обминай,
не покидай!

Любов у поетеси – це те, що зігріває людську душу, дає їй крила для польоту, веде життєвими стежками, закорінює в рідну землю, не дає можливості людській душі зачерствіти, застерігає від збайдужіння:

Життєве поле важче перейти.
Назустріч – добрі, злі і черстві люди.
Та все ж не страшно, бо зі мною ти.
Ти поруч був, ти поруч є... і будеш...

Я не боюсь це повторити знов,
Вдивляючись в зустрічні мені лица
Хай знають люди про мою любов!
(Хоч ти – моя найбільша таємниця).

Цілком закономірним є те, що авторка, як вчителька рідної мови, досконало володіє словом, відчуває і передає його невидимі барви, вибудовує внутрішній світ ліричної героїні, абстрагуючись від другорядних штрихів і деталей.

Є в збірці низка пісенних текстів, у яких авторка теж вимальовує свій власний художній світ:

Щось мрійливе сталося
Серце обірвалося...
І не може втрапити
В ритм звичайний свій.
Я тобі всміхаюся
Й ні на гріш не каюся.
Я тобі всміхаюся,
Бо ти чарівний...

Серце б'ється з прозами
І не дружить з розумом.
А ось ти прислухайся
І почуть зумій...

Не обходить увагою поетеса й рідну школу, вчителів, друзів. На їхню адресу звучать теплі слова вдячності та любові за взаєморозуміння й взаємоповагу.

Статичних вимірів збірці додають кольорові ілюстрації, виконані донькою авторки Оленою Рубанчук.

Не переоцінюючи поетичного набутку Зої Антонівни, хочеться побажати їй нових творчих злетів і благословити вихід її першої збірки поезій.